

ΜΗΝΥΜΑ ΑΓΑΠΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΕΝΟΡΙΤΕΣ ΜΑΣ

Αγαπητοί και περιπόθητοι αδελφοί Ένορίτες μας

Μέ συνοχή καρδιάς και πόνο ψυχής απευθυνόμαστε σέ όλους έσās για νά επικοινωνήσουμε νοερά μαζί σας και νά σās έκφράσουμε, από τά βάθη τής καρδιάς μας, τήν αγάπη μας και τίς πατρικές εϋχές μας στόν αγώνα, πού όλοι μαζί διεξάγουμε, μέ τήν Χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ώστε νά αντιμετωπίσουμε και νά ξεπεράσουμε τήν σοβαρώτατη δοκιμασία μέ τήν πανδημία του Κορωνοϊού.

Ο θανάσιμος κίνδυνος από τόν ύπουλο αυτό έχθρο, πού απειλεί τή ζωή ανθρώπων κάθε ηλικίας, ανάγκασε τήν Πολιτεία νά λάβει αυστηρότατα μέτρα απομόνωσης ώστε νά προστατεύσει τό πολύτιμο δώρο του Θεού σέ μās, τήν ίδια τή ζωή μας. Η Αγία μας Έκκλησία, ως Μητέρα μας στοργική, συστρατεύθηκε σ'αυτή τήν μάχη για τήν καταπολέμηση του άόρατου έχθρου τής ζωής μας, αποβλέποντας στό συμφέρον των παιδιών Της.

Η Έκκλησία, αγαπητοί μας αδελφοί, βλέπει τόν άνθρωπο στήν ολότητά του, δηλαδή ως πλάσμα του Θεού δισύνθετο, από πνεϋμα-ψυχή και σῶμα. Ο άνθρωπος δέν είναι ούτε μόνο ψυχή, ούτε μόνο σῶμα. Είναι και τά δυό μαζί. Η Αγία Γραφή μās διδάσκει ότι ο άνθρωπος έλαβε από τόν Θεό τό πνευματικό του στοιχείο, τήν «πνοή» του Θεού, αλλά συγχρόνως μās διδάσκει ότι τό σῶμα μας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος» (Α' Κορινθ. 6, 19). Γι' αυτό, και ή φροντίδα του σώματος και τής υγείας του είναι καθήκον και μέλημα κάθε Χριστιανού. Άλλωστε, κατά τήν Δευτέρα Παρουσία και Κρίση του Κυρίου μας θά κριθοϋμε «όλόκληροι», μαζί μέ τό αναστημένο σῶμα μας. Γράφει ο Απόστολος Παϋλος: «τούς γάρ πάντας ήμās φανερωθῆναι δεϊ έμπροσθεν του βήματος του Χριστού, ίνα κομισηται έκαστος τά διά του σώματος προς ά έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν» (Β' Κορινθ. 5,10). Γι' αυτό όμολογοϋμε και πιστεύουμε στήν ανάσταση των νεκρών, δηλαδή στήν ανάσταση του θνητού σώματός μας, ώστε νά δοξαστοϋμε μαζί μ' αυτό, όπως έγινε μέ τήν Ανάσταση του Ίδιου του Σωτήρα μας Χριστού. Δέν έχομε λοιπόν τό δικαίωμα νά άμελοϋμε για τήν υγεία του σώματος μας. Γι' αυτό, μās διδάσκει ή Γραφή: «Νά αποδίδεις στόν γιατρό τίς τιμές πού του ανήκουν, γιατί κι' αυτόν ο Κύριος τόν έχει όρίσει στό λειτούργημά του. Ο Ύψιστος δίνει στόν γιατρό τή γνώση νά γιατρεύει και μέ δῶρα τόν ανταμοίβει ο Θεός. ... Ο Κύριος έδημιούργησε τά φάρμακα από τή γῆ και ο άνθρωπος πού έχει φρόνηση δέν θά διστάσει νά τά

χρησιμοποιήσει» (Σοφία Σειράχ, 38,1-4). Ὁ Κύριος ζητᾶ ἀπό μᾶς νά βάλουμε πρῶτα ἐμεῖς τό δικό μας μέρος, νά γεμίσουμε πρῶτα ἐμεῖς τίς «ύδριες» καί ἔπειτα, πάνω σ' αὐτή τή δική μας προσπάθεια, θά ἐπιδαφιλέψει πλούσια τήν Χάρη Του γιά νά γίνει τό θαῦμα. «Ἵπαγε νίψαι εἰς τήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῶμ» πρόσταξε ὁ Κύριος τόν ἐκ γενετῆς τυφλό. Ἡ βαθειά λοιπόν καί ζωντανή πίστη μας στήν Χάρη τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά συνοδεύεται μέ τήν φρόνηση καί τήν δική μας προσπάθεια, γιά τήν ὁποία μᾶς προτρέπει ὁ Κύριος.

Γιά τόν λόγο αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας δέν παύει νά δέεται καθημερινῶς, ὄχι μόνο «ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν», ἀλλά καί «ὑπέρ τοῦ διαφυλαχθῆναι ἡμᾶς... ἀπό λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας... τοῦ ἀποστρέψαι καί διασκεδᾶσαι πᾶσαν ὀργήν καί νόσον τήν καθ' ἡμῶν κινουμένην». Αναπέμπει δεήσεις καί παρακλήσεις πρός τόν Κύριο, τήν Παναγία Μητέρα Του καί τούς Ἁγίους «Ἀπό πάσης ἀνάγκης, θλίψεως καί νόσου καί βλάβης με λύτρωσαι». Αὐτό ἐξακολουθεῖ νά κάνει καί σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» μέ πίστη καί ἐμπιστοσύνη στόν Κύριο καί ἐμεῖς συνεχίζουμε τίς προσευχές μας μέ θέρμη στίς καρδιές μας καί ἐν ὑπακοῇ στήν Ἐκκλησία μας γιά ὅλους ἐσᾶς. Προσευχόμαστε ἀκόμη γιά τούς πάσχοντες ἀπό τήν ἐπιδημία ἀδελφούς μας, γιά τούς γιατρούς, τούς νοσηλευτές, τούς ἐρευνητές καί γιά ὅλους ἐκείνους, πού μέ αὐτοθυσία ἀγωνίζονται στήν καταπολέμηση αὐτῆς τῆς μάστιγας.

Εἶναι δύσκολο νά ἀποδεχθοῦμε τά αὐστηρά μέτρα πού μᾶς ἐπεβλήθηκαν. Ὅμως εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νά τά ἀποδεχθοῦμε μέ ὑπομονή καί ὑπακοή. Ἡ ὑπακοή, λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἡ μητέρα τῆς ταπείνωσης καί ἡ ταπείνωση γεννᾷ πλήθος ἀρετῶν. Ὁ προσφάτως ἀγιοκαταταχθεῖς Ὁσιος Γέοντας Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης ἔγραψε σ' ἕνα γράμμα του: «Ὁ Γέροντάς μας Ἰωσήφ ἦταν τῶν ἄκρων ἡσυχαστής καί τῆς νοεράς προσευχῆς. Καί ὁμως, δέν μᾶς παρέδωσε ὡς πρῶτο τήν ἡσυχία ἢ τήν νοερά προσευχή, ἀλλά μᾶς παρέδωσε τήν ὑπακοή, τό κοινόβιο... Βολιδοσκοπήσατε ἀπό ποῦ ξεκινάει ἡ ὑπακοή. Ἀπό τήν Τριαδική Θεότητα. Ὁ Χριστός λέει ὅτι "ἦρθα νά κάνω ὄχι τό θέλημα τό δικό μου, ἀλλά τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με" (Ἰωάν. 22,42). Ἀπό ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ ὑπακοή. Γι' αὐτό ὁποιος κάνει ὑπακοή, γίνεται μιμητής τοῦ Χριστοῦ. Βεβαιώθηκα ἀπό τήν πείρα ὅτι ἡ ὑπακοή εἶναι ἀνωτέρα τῆς προσευχῆς». Ἔτσι πίστευαν καί δίδασκαν καί ἔτσι ζοῦσαν οἱ Ἅγιοι τῆς Πίστεώς μας.

Ἡ ὑπακοή μας λοιπόν στίς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι μεγάλη ἀρετή, εἶναι μίμηση τῶν Ἁγίων. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός «παρατεινόμενος εἰς τούς αἰῶνας». Ἵπακοή στήν Ἐκκλησία εἶναι ὑπακοή

στόν Χριστό. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ «Κιβωτός τῆς Σωτηρίας» μας. Ἄν αὐτή τήν δύσκολη καί ὀδυνηρή περίοδο ἀναστέλλεται προσωρινά καί κατ' ἀνάγκη ὁ Ἐκκλησιασμός μας καί ἡ συμμετοχή μας στό Ἱερό Μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας, αὐτό ἄς τό δεχθοῦμε ὡς ἄσκηση ὑπακοῆς στή Μητέρα μας Ἐκκλησία. Αὐτή ἔχει τήν εὐθύνη τῶν ψυχῶν μας, Αὐτή εἶναι ἡ σωτηρία μας, γιατί Αὐτή εἶναι ὁ Χριστός. Κάθε σπῖτι Χριστιανοῦ μπορεῖ νά γίνει ἔτσι μιά «κατ' οἶκον ἐκκλησία» μέ τήν ἐυλογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ Ὅποια ἐξακολουθεῖ καί τήν περίοδο αὐτή νά προσεύχεται ὅπως πάντοτε γιά ὅλους καί γιά ὅσους δέν παρίστανται στήν τέλεση τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καί κυρίως τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, δεομένη *«ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν καί Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καί παρεπιδημούντων ἐν τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ, ὑπέρ τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων καί ὑπέρ τῶν δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν»*.

Ὅπως ἔχει τονίσει καί στήν Ἐγκύκλιό της ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἀπόφαση νά παραμείνουν κλειστοί οἱ Ναοί τήν περίοδο αὐτή δέν σημαίνει σέ καμιά περίπτωση μείωση τῆς πίστεως μας στήν Παντοδύναμη Χάρη τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμη, ἀπορρίπτει ὡς βλάσφημη τήν κακόβουλη διασπορά ἀπειλῶν, ἐλαχίστων εὐτυχῶς γνωστῶν «φίλων τοῦ λαοῦ», ὅτι μέσω τῆς Θείας Κοινωνίας ὑπάρχει κίνδυνος νά μεταδοθεῖ ὁ Κορωνοϊός ἢ ὅποιαδήποτε ἄλλη ἀσθένεια. Ἄλλωστε, ὄχι μόνο οἱ πιστοί Χριστιανοί, ἀλλά καί σοβαροί ἐπιστήμονες ἔχουν διακηρύξει μέ βεβαιότητα ὅτι οὐδέποτε καταγράφηκε στό ἱατρικά χρονικά τέτοια περίπτωση. Γιὰ τόν πιστό Χριστιανό εἶναι ἀδιανόητο νά δεχθεῖ ὅτι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ που μεταλαμβάνει, δηλαδή ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός, τόν Ὅποιο δέχεται μέσα του, θά τοῦ προξενήσει ἀσθένεια ἢ ἄλλο κακό. Ὁ Χριστός εἶναι «ἡ Ζωή καί ἡ Ἀνάστασις», γι' αὐτό μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι: *«ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰωάν. 6,54).

Δέν θίγεται λοιπόν ἡ πίστη μας ὅταν ἀκούσια καί κατ' ἀνάγκη δέν συμμετέχουμε στό Ποτήριο τῆς Ζωῆς. Δέν μᾶς τό ἀπαγόρευσε αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας ἢ ὁ Πνευματικός μας ἐπειδή ὑποπέσαμε σέ κάποιο βαρῦ ἁμάρτημα. Ἀντιθέτως, μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας νά ἄρωμε κι' ἐμεῖς τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ μέ ταπείνωση, ὑπομονή καί ὑπακοή, κρατῶντας σταθερά μέσα μας τόν πόθο τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ καί τῆς Θείας Κοινωνίας, καί βεβαίως ὄχι μόνο γιά τό Πάσχα ἢ τίς Μεγάλες Ἑορτές, ἀλλά γιά συχνή καί ἐπαναλαμβανόμενη πράξη στή ζωὴ μας. Γιὰ τήν ὥρα ἄς τά διατηρήσουμε ὡς μιά ἀναστάσιμη ἀναμονή.

Εἶναι πρόδηλο ὅτι οἱ κλειστοί Ναοί δέν ἔχουν στόχο τήν Θία Κοινωνία ἀλλά τόν συνωστισμό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀναπόφευκτος αὐτές τίς ἡμέρες στούς Ναούς μας, ἰδιαίτερος τήν Μ. Παρασκευή καί τό Πάσχα.

Αγαπητοί μας αδελφοί,

Είναι αλήθεια ότι πονάει ή ψυχή μας βλέποντας άδεια τά καθίσματα στό Ναό. Ό προσωρινός έστω χωρισμός μας μάς κοστίζει. Δακρúζουν τά μάτια μας όταν σέ κάθε στασίδι, σέ κάθε κάθισμα βλέπομε νοερά τά αγαπητά σας πρόσωπα και τά θυμιατίζουμε όπως θυμιατίζουμε τίς εικόνες τών Αγίων μας. Είστε κι' εσείς εκεί νοερά. Κι' όπως, όταν θυμιατίζουμε τίς εικόνες τών Αγίων αποδίδουμε τήν τιμή στά πρόσωπά τους, έτσι και όταν θυμιατίζουμε τίς κενές θέσεις σας εκφράζουμε τήν άγάπη μας και τίς εϋχές μας στά αγαπημένα σας πρόσωπα.

Εϋλογώντας σας στό Ναό, κηρύττοντάς σας τόν λόγο του Θεού διαπιστώναμε στά πρόσωπά σας τήν γαλήνη και τήν μακαριότητα πού γεννᾶται στους πιστούς από τήν συναίσθηση ότι τό χέρι πού εϋλογεί μεταφέρει τήν Χάρη και τήν Εϋλογία του Χριστού. Νά είστε σίγουροι ότι και τώρα ό Χριστός δέν παύει νά στέλνει πλούσια τήν εϋλογία Του στον καθένα πού διψᾷ γι' αυτή και τήν επιθυμεί. Ό Κύριος θά συνεχίζει νά δέχεται ως θυμίαμα ενώπιόν Του τίς προσευχές μας, τήν ύπομονή μας, τήν ύπακοή μας και τήν ταπείνωσή μας και θά κάνει τό έλεός Του για μάς και για όλο τόν κόσμο.

Κουράγιο λοιπόν αδελφοί. Θά ξανάρθει σύντομα αυτή ή ζωντανή πνευματική συνάντησή μας. Για τήν ώρα, σᾶς εϋλογοῦμε νοερά και αναπέμπουμε στον Κύριο τής Ζωής τίς εϋχές μας και τίς προσευχές μας για σᾶς, για τά παιδιά σας, για τά έγγόνια σας και τίς οικογένειές σας και για όλο τόν κόσμο. Ό Κύριός μας Ίησοῦς Χριστός, πού «ταπεινώθηκε έως θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», νά σᾶς χαρίζει υγεία, ειρήνη, δύναμη και ύπομονή, νά σᾶς εϋλογεί, νά σᾶς χαριτώνει, νά σᾶς στηρίζει, νά σᾶς φωτίζει και νά βρίσκεται πάντα κοντά σας και μαζί σας στις δύσκολες αυτές ώρες πού διάγομε, ιδιαίτέρως στις ώρες τής μοναξιᾶς.

Αναδιφώντας στά Αρχεία του Ναού μας βρήκαμε στην Ένορία μας μιᾶ ανάλογη περίπτωση μέ τήν σημερινή στό μακρινό έτος 1918. Εκεί, στό Πρακτικό τής Εκκλησιαστικῆς Επιτροπῆς, αριθμ. 22 τῆς 16.12.1918, γράφει ότι ματαιώθηκ μιᾶ Γενική Συνέλευση τών Ένοριτῶν στις 30.9.1918 «διότι κατά τήν εποχήν ταύτην ή επιδημία τῆς γρίππης εύρίσκετο εἰς υπερέκτασιν, ελάχιστοι ίσως οικίαι τῆς ένορίας μας υπήρχον άνευ ασθενοῦς». Η μικρή και πτωχή τότε Ένορία μας ξεπέρασε, μέ τήν Χάρη του Θεού και τήν βοήθεια του Προστάτου μας Αγίου Σπυρίδωνος του Θαυματουργού, τό κακό εκείνο. Άς αναλογισθοῦμε ότι τότε δέν υπήρχαν ούτε ή σημερινή πρόοδος τῆς ιατρικῆς επιστήμης και τά φάρμακα, ούτε τά σύγχρονα μέσα επικοινωνίας και αναμεταδόσεως τών Τερῶν Ακολουθιῶν.

Οί ἄνθρωποι ἔμεναν μέσα στά σπίτια τους ἀπολύτως ἀπομονωμένοι καί ἀνασφαλεῖς. Σήμερα, δόξα τῷ Θεῷ, ὁ Κύριος ἔχει εὐλογήσει πλουσίως τή ζωή μας. Μποροῦμε νά ἀκοῦμε καί νά βλέπουμε μέσα στά σπίτια μας τίς Ἱερές Ἀκολουθίες πού τελοῦνται στούς Ναοὺς μας γιά μᾶς. Κι' αὐτό εἶναι μιά μεγάλη εὐλογία. Ἄς δοξάζουμε λοιπόν τόν Κύριό μας μένοντες στά σπίτια μας προσευχόμενοι μέ πίστη καί ζητώντας τό ἔλεός Του. Ἄς ἐπαναλαμβάνουμε τακτικά τήν καρδιακή προσευχή:

*«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γίέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν
καί τόν κόσμον Σου».*

Καί τήν εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραῖμ τοῦ Σύρου:

*«Κύριε καί Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας,
φιλαρχίας καί ἀργολογίας μή μοι δῶς .*

*Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καί ἀγάπης
χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλῳ.*

*Ναί, Κύριε, Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τά ἐμά πταίσματα
καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου,
ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν»*

Θάρρος ἀδελφοί, ὑπομονή, ἐλπίδα καί πίστη στόν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν. Φέροντες καί ἐμεῖς τόν Σταυρόν Του καί τιμῶντας τά Ἄχραντα Πάθη Του θά ἀξιωθοῦμε νά πανηγυρίσουμε μαζί Του καί τήν Ἐνδοξό Του Ἀνάσταση.

Οἱ πατέρες τῆς Ἑνορίας μας, μαζί μέ τούς Ἱεροψάλτες, τούς Ἐπιτρόπους, τόν Νεωκόρο καί τούς συνεργάτες μας, πού κρατᾶμε τήν εὐθύνη τῆς Ἑνορίας μας, σᾶς μεταφέρομε τήν εὐλογία τοῦ Προστάτου μας Ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ καί εὐχόμαστε σέ ὅλους σας, ἀπό τά βάθη τῆς πατρικῆς μας καρδιάς, νά διατηρεῖ ὁ Κύριος σταθερή τήν πολύτιμη ὑγεία σας, νά σᾶς χαρίζει πλούσια τήν εὐλογία Του, τήν ἀγάπη Του καί τήν εἰρήνη Του καί τό Φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Του νά φωτίζει τίς ψυχές σας καί τήν ζωή σας καί νά μᾶς ἀξιώσει νά πανηγυρίσουμε ὅλοι μαζί καί δική μας προσωπική ἀνάσταση.

Μέ θερμές πατρικές εὐχές, εὐλογία καί ἀγάπη

Οἱ πατέρες τῆς Ἑνορίας σας

π. Κυριακός Τσουρός

π. Χρῖστος Ἀργυρόπουλος

π. Δημήτριος Σκόνδρας

π. Ἀμβρόσιος Βέσιτς